

DKO-VI.5811.5.2024
Warszawa, 7 czerwca 2024 r.

POSTANOWIENIE

Na podstawie art. 47 ust. 1-3 *ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury* (Dz.U. z 2022 r. poz. 217 ze zm.; dalej w skrócie jako: „u.k.s.s.p.”) oraz art. 138 § 2 w zw. z art. 144 k.p.a. Minister Sprawiedliwości, po rozpatrzeniu zażalenia [REDAKTOWANE] na postanowienie Dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury (dalej jako „Krajowa Szkoła” lub w skrócie jako: „KSSiP”) z 17 kwietnia 2024 r., nr OAS-III.454.1.37.2024 o odmowie wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie zawiadomienia [REDAKTOWANE] o zamiarze podjęcia zajęcia polegającego na objęciu funkcji członka zarządu Stowarzyszenia Absolwentów i Aplikantów Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury [REDAKTOWANE]

uchyla zaskarżone postanowienie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

[REDAKTOWANE] decyzją Dyrektora KSSiP z 17 stycznia 2022 r. został przyjęty na aplikację sędziowską – XIII rocznik. Inauguracja XIII. rocznika aplikacji sędziowskiej została wyznaczona na 31 stycznia 2022 r., a termin zakończenia – na 31 stycznia 2025 r. (vide: Zarządzenie Dyrektora KSSiP Nr 662/2021 z dnia 9 grudnia 2021 r. w sprawie określenia terminów rozpoczęcia i zakończenia XIII rocznika aplikacji sędziowskiej znajdujące się w aktach administracyjnych).

Pismem z 4 kwietnia 2024 r. aplikant poinformował Dyrektora KSSiP o zamiarze podjęcia zajęcia polegającego na objęciu funkcji członka zarządu Stowarzyszenia Absolwentów i Aplikantów Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury [REDAKTOWANE] (dalej jako: „Stowarzyszenie”), wnosząc o wydanie postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania w przedmiocie wyrażenia sprzeciwu, zaś w przypadku wszczęcia tego postępowania – wniósł o jego umorzenie jako bezprzedmiotowego. [REDAKTOWANE] wskazując na cele działalności Stowarzyszenia, w tym wspieranie w doskonaleniu zawodowym aplikantów KSSiP poprzez współpracę z Dyrekcją KSSiP w sprawach dotyczących organizacji aplikacji i szkoleń wyrażającą się m.in. przedstawianiem jej postulatów aplikantów i absolwentów KSSiP, wyjaśnił, że za pełnienie tej funkcji nie będzie otrzymywał wynagrodzenia. W uzasadnieniu stwierdził, że kwestia pozostawania w jakimkolwiek stowarzyszeniu oraz obejmowania w nim jakiegokolwiek funkcji zawiera się w sferze osobistej aplikanta i nie powinna podlegać ocenie przez Dyrektora KSSiP, albowiem nikt nie może ponosić ujemnych następstw z powodu przynależności do stowarzyszenia. Wskazał nadto, że brak jest podstaw do różnicowania charakteru członkostwa w Stowarzyszeniu ze względu na zajmowaną w nim funkcję.

Pracownik Działu Praktyk i Spraw Aplikantów Ośrodka Aplikacji Sędziowskiej KSSiP w korespondencji mejlowej z 11 kwietnia 2024 r. zwrócił się do aplikanta o sprecyzowanie,

jakie konkretnie czynności, działania i obowiązki będzie wykonywał w ramach pełnienia funkcji członka zarządu Stowarzyszenia.

██████████ w odpowiedzi z 12 kwietnia 2024 r. wyjaśnił, że jego obowiązki jako członka zarządu Stowarzyszenia będą polegać na bieżącym zarządzaniu stroną internetową Stowarzyszenia ██████████ poprzez zamieszczanie zdjęć oraz publikowanie wpisów (np. publicystyki jego członków) i informacji o bieżącej działalności Stowarzyszenia. Wskazał nadto, że planowane są cykliczne spotkania zarządu Stowarzyszenia (raz na 1-2 miesiące w formie online), podczas których omawiane będą kierunki działalności Stowarzyszenia. Podniósł przy tym, że poszerzanie tych jego aktywności jako członka zarządu nie jest planowane.

Dyrektor KSSiP w odpowiedzi z 16 kwietnia 2024 r. wskazał, że zgodnie z art. 47 ust. 1 u.k.s.s.p. zgłoszeniu podlega zamiar aplikanta dotyczący podjęcia zatrudnienia na stanowisku dydaktycznym, naukowo-dydaktycznym lub naukowym lub zajęcia o charakterze naukowym, dydaktycznym lub publicystycznym i podniósł, że jedynie w przypadku zamiaru takiego zatrudnienia czy zajęcia jest zobowiązany badać czy jego wykonywanie nie będzie przeszkadzać w wykonywaniu obowiązków aplikanta, a w wyniku dokonanych ustaleń może wyrazić sprzeciw bądź poinformować aplikanta o braku sprzeciwu. Zauważył przy tym, że aplikant nie może podejmować żadnego zatrudnienia lub zajęcia, nawet jeśli miałyby charakter niezarobkowy. Dyrektor KSSiP wyjaśnił nadto, że przepisy u.k.s.s.p. nie zawierają legalnej definicji zajęcia, jednak pewne aktywności życiowe aplikanta (np. wykonywanie obowiązków rodzinnych, dbanie o zdrowie i kondycję fizyczną, udział w obrządkach religijnych) nie podlegają obowiązkowi zawiadomienia Dyrektora KSSiP. W ocenie Dyrektora KSSiP posiadanie statusu aplikanta aplikacji sędziowskiej nie wyklucza udziału w stowarzyszeniach, pod warunkiem, że aplikant pozostaje jedynie członkiem zwykłym stowarzyszenia i nie pełni żadnych funkcji w jego władzach.

Wskazane wyżej pismo z 16 kwietnia 2024 r., tego samego dnia zostało przesłane na adres poczty elektronicznej aplikanta.

Następnie postanowieniem z 17 kwietnia 2024 r. Dyrektor KSSiP na podstawie art. 61a § 1 k.p.a. odmówił wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie zawiadomienia ██████████ o zamiarze podjęcia zajęcia polegającego na objęciu funkcji członka zarządu Stowarzyszenia wskazując, że brak jest materialnoprawnej podstawy do rozpatrzenia wniosku w trybie administracyjnym.

Uzasadniając takie stanowisko organ pierwszej instancji podtrzymał argumentację przedstawioną w piśmie z 16 kwietnia 2024 r. i wskazał, że zakaz sformułowany w art. 47 ust. 1 u.k.s.s.p. ma charakter bezwzględny i nawet w wyjątkowych sytuacjach nie może go uchylić brak sprzeciwu Dyrektora KSSiP. Powołując się na wyrok NSA z dnia 14 czerwca 2017 r., sygn. I OSK 1471/16 (Legalis nr 1652271) podniósł, że gdy zamiar aplikanta dotyczy innej pracy, której aplikant nie może podjąć, Dyrektor KSSiP nie musi czynić żadnych ustaleń, co do tego, czy podjęcie przez aplikanta tej pracy będzie kolidowało z wykonywaniem obowiązków aplikanta, stąd stwierdził, że wypowiedzanie się przez organ pierwszej instancji, co do tego, czy praca będzie przeszkadzała aplikantowi w wykonywaniu jego obowiązków jest bezprzedmiotowe.

Postanowienie to aplikant otrzymał w dniu 18 kwietnia 2024 r.

W dniu 25 kwietnia 2024 r. ██████████ złożył zażalenie na opisane postanowienie Dyrektora KSSiP wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu zażalenia ██████████ wyjaśnił, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia, a jedynie treść uzasadnienia, w którym wyrażono zakaz angażowania się aplikanta w czasie wolnym w zajęcia niezwiązane z działalnością naukową, dydaktyczną lub publicystyczną. W ocenie aplikanta ujęte w art. 47 ust. 1 u.k.s.s.p. sformułowanie „zajęcie” należy interpretować wąsko, czyli jako aktywność zarobkową podejmowaną na podstawie umowy cywilnoprawnej. Podniósł, że brak jest podstaw, aby uznać, że zamiarem ustawodawcy było wprowadzenie w odniesieniu do aplikantów KSSiP szerszych ograniczeń przedmiotowych co do aktywności innej niż zawodowa, aniżeli te przewidziane dla sędziów czy prokuratorów. W ocenie aplikanta wykładnia art. 47 ust. 1 u.k.s.s.p. przedstawiona przez Dyrektora KSSiP pozostaje w sprzeczności w Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej i nie znajduje aksjologicznego uzasadnienia.

W piśmie z 6 maja 2024 r. przekazującym opisane zażalenie organowi drugiej instancji Dyrektor KSSiP podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonym postanowieniu wskazując, że pełnienie funkcji w organach statutowych stowarzyszeń jest niedozwoloną aktywnością aplikantów KSSiP, zaś gwarantowana konstytucyjnie wolność zrzeszania się aplikanta nie dozna ograniczeń, gdyż może być on członkiem zwykłym stowarzyszenia.

Minister Sprawiedliwości zważył, co następuje:

Zażalenie ██████████ jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego. W działaniu organu pierwszej instancji występują braki powodujące konieczność wyjaśnienia sprawy w zakresie, który ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, a w okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy organ drugiej instancji nie mógł skorzystać z kompetencji do przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego. Stąd też konieczne było wydanie postanowienia o charakterze kasacyjnym na podstawie art 138 § 2 k.p.a. w zw. z art. 144 k.p.a.

Na wstępie wymaga wyjaśnienia, że wniesienie odwołania od uzasadnienia postanowienia wywołuje skutek prawny uruchomienia postępowania odwoławczego, przenosząc na organ odwoławczy kompetencje ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Orzecznictwo dopuszcza odwoływanie się od samego uzasadnienia, wskazując, że uzasadnienie jest częścią składową orzeczenia (por. wyrok NSA z dnia 29 stycznia 2019 r., sygn. II FSK 640/15, Legalis nr 2237634). W ocenie organu drugiej instancji takie przypadki dotyczą zwłaszcza sytuacji, gdy zawarte w decyzji bądź postanowieniu uzasadnienie narusza podstawowe zasady albo prawa strony, jej dobre imię lub utrudnia jej prowadzenie aktywności życiowej i korzystanie z konstytucyjnie przyznanych praw wolności, co ma miejsce w niniejszej sprawie z opisanych niżej przyczyn.

Zgodnie z art. 61 § 1 k.p.a. postępowanie administracyjne wszczynają się na żądanie strony lub z urzędu. Stosownie do art. 61a § 1 k.p.a., gdy takie żądanie zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub też z innych uzasadnionych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ administracji publicznej wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że organ ma obowiązek wydać postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania w dwóch sytuacjach, tj. gdy stwierdzi, że wniosek o wszczęcie postępowania administracyjnego pochodzi od podmiotu niebędącego stroną postępowania (co w niniejszej sprawie nie występuje) lub gdy ustali, że w sprawie występują inne uzasadnione przyczyny. Wymienione wyżej przesłanki są niezależne i autonomiczne. Jakkolwiek użyte w art. 61a § 1 k.p.a. pojęcie „*inne uzasadnione przyczyny*” nie zostało przez ustawodawcę zdefiniowane w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego, to w literaturze oraz ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że przesłanka odmowy wszczęcia postępowania z innych uzasadnionych powodów dotyczy przede wszystkim sytuacji, w których sprawa w ogóle nie podlega załatwieniu przez organ administracyjny w formie decyzji, gdyż:

- ma charakter cywilnoprawny,
- uprawnienia bądź obowiązki wynikają z mocy samego prawa,
- brak jest przepisu prawa stanowiącego podstawę materialnoprawną do wydania decyzji.

Celem instytucji odmowy wszczęcia postępowania jest uniemożliwienie prowadzenia takiego postępowania, którego rezultat (decyzja administracyjna) byłby obciążony wadą istotną kwalifikowaną (por. wyrok WSA w Szczecinie z dnia 31 stycznia 2024 r., sygn. akt I SA/Sz 516/23, Legalis nr 3042435). Co również istotne, postanowienie wydane w trybie art. 61a § 1 k.p.a. jest aktem formalnym, a nie merytorycznym i organ nie rozstrzyga w nim sprawy co do jej istoty, a także nie prowadzi postępowania administracyjnego przed wydaniem postanowienia, prowadzącego do wyjaśnienia sprawy. Organ, działając na podstawie art. 61a k.p.a., jest zobowiązany odmówić wszczęcia postępowania tylko w przypadkach oczywistych, z przyczyn podmiotowych lub przedmiotowych (por. wyrok NSA z dnia 9 stycznia 2024 r., sygn. I OSK 1942/22, Legalis nr 3065646).

Odnosząc się na wstępie do stanowiska prezentowanego przez organ pierwszej instancji, który powołując się na wyrok NSA z dnia 14 czerwca 2017 r., sygn. I OSK 1471/16 (Legalis nr 1652271) wskazał na bezwzględny charakter zakazu podejmowania przez aplikanta zatrudnienia lub zajęcia wymaga zaakcentowania, że wyrażona w art. 170 *ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 ze zm.; dalej: „p.p.s.a.”) moc wiążąca orzeczenia sądu administracyjnego, obok podstawowego obowiązku uwzględnienia jej w każdym postępowaniu, w którym pojawił się ta sama kwestia prawna, przejawia się w różnorodnych zewnętrzno-procesowych formach oddziaływania, do których należy zaliczyć m.in. prekluzję stanu faktycznego sprawy występującą w sprawach o mocno zbliżonym stanie faktycznym.

W ocenie organu drugiej instancji, uwzględniając potrzebę zachowania jednolitości orzecznictwa sądowego oraz logikę i racjonalność działania organów administracji publicznej, należy zauważyć, że stan faktyczny sprawy, w której aplikant w 2013 r. zarejestrował i prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą, która w przeważającej części odnosiła się do portali internetowych, jak również do innej działalności określonej odpowiednimi kodami PKD, w tym korzystał z oferowanej przez oznaczoną korporację usługi reklamy kontekstowej, stanowczo wyklucza stwierdzenie, że w sprawie zainicjowanej wnioskiem ██████████ pozostaje niezmienny stan

faktyczny w stosunku do postępowania uprzednio rozstrzygniętego w przywołanej sprawie sygn. I OSK 1471/16. Odmienność stanów faktycznych tych spraw nie pozwala zaś przyjąć mocy wiążącej przedmiotowego orzeczenia w niniejszej sprawie i powoduje utratę jego dla niej znaczenia normatywnego.

Z opisanych wyżej przyczyn, w ocenie organu drugiej instancji nieprawidłowe jest stanowisko wyrażone w zaskarżonym postanowieniu, zgodnie z którym w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest materialnoprawnej podstawy do rozpatrzenia przedmiotowego wniosku w trybie administracyjnym, która skutkowałaby koniecznością odmowy wszczęcia postępowania.

Treść stosunku prawnego łączącego aplikanta aplikacji sędziowskiej z KSSiP regulują przepisy u.k.s.s.p. Stosunek ten cechuje dobrowolność, a strony posiadają wzajemne prawa i obowiązki. Jego istotę z jednej strony określa podległość aplikanta aktom i poleceniom organów KSSiP w ramach władztwa zakładowego, z drugiej zaś spoczywający na KSSiP obowiązek prowadzenia procesu kształcenia aplikanta w sposób ukierunkowany na zapewnienie uzyskania przez niego niezbędnej wiedzy i praktycznego przygotowania do zajmowania stanowisk kolejno asesora sądowego i sędziego. Istotę władztwa zakładowego stanowi zakres upoważnień dla organów zakładu do jednostronnego kształtowania stosunków prawnych z użytkownikami zakładu, w tym wypadku z aplikantami (por. uchwała NSA z dnia 13 października 2003 r., OSP 5/03, Legalis nr 60999).

Oczekiwaną postawą aplikantów KSSiP, jako przyszłych sędziów lub prokuratorów, jest nie tylko systematyczność czy pracowitość w zdobywaniu wiedzy i umiejętności mających wpływ na ich poziom merytoryczny, ale przede wszystkim nieposzlakowana opinia i - co bezwzględnie konieczne - jakakolwiek ich aktywność życiowa, nie może uchybiać godności aplikanta, a ich zachowania nie mogą godzić w dobre imię KSSiP.

Według art. 47 ust. 1 u.k.s.s.p. aplikant nie może podejmować zatrudnienia lub zajęcia, z wyjątkiem zatrudnienia na stanowisku dydaktycznym, naukowo-dydaktycznym lub naukowym oraz zajęcia o charakterze naukowym, dydaktycznym lub publicystycznym, jeżeli wykonywanie tego zatrudnienia lub zajęcia nie przeszkadza w wykonywaniu obowiązków aplikanta. W myśl art. 47 ust. 2 u.k.s.s.p. aplikant zawiadamia Dyrektora Krajowej Szkoły o zamiarze podjęcia zatrudnienia lub zajęcia. Zgodnie z ust. 3 tego przepisu Dyrektor Krajowej Szkoły może wyrazić sprzeciw wobec zamiaru podjęcia przez aplikanta zatrudnienia lub zajęcia, jeżeli uzna, że będzie to przeszkadzało w wykonywaniu obowiązków aplikanta.

Celem tych regulacji, jest podkreślenie zasadniczych obowiązków aplikantów KSSiP, do których należy:

- uczestniczenie w zajęciach i praktykach przewidzianych w programie aplikacji;
- samodzielne pogłębianie wiedzy i umiejętności praktycznych, objętych programem aplikacji;
- przystępowanie do sprawdzianów oraz egzaminów w terminach przewidzianych programem aplikacji;
- przestrzeganie regulaminu organizacyjnego Krajowej Szkoły oraz zarządzeń i poleceń porządkowych Dyrektora Krajowej Szkoły (por. art. 39 u.k.s.s.p.).

Oczekiwaniem wobec aplikantów, którzy w ramach KSSiP odbywają aplikację sędziowską bądź prokuratorską, finansowaną z budżetu państwa, a po zdaniu egzaminie sędziowskim albo prokuratorskim gwarantuje się im zajmowanie stanowisk asesorskich w sądach i prokuraturze jest, aby ich podstawowa aktywność życiowa w okresie 3-letniej aplikacji sprowadzała się do wzorowego wypełniania obowiązków określonych w art. 39 u.k.s.s.p., co ma na celu jak najlepsze przygotowanie przyszłych kadr sądownictwa i prokuratury.

W ocenie organu drugiej instancji, norma wyrażona w art. 47 ust. 1 u.k.s.s.p., która co do zasady obejmuje czynności, które zmierzają do osiągnięcia dochodu; w części wstępnej, zgodnie z którą: „*aplikant nie może podejmować zatrudnienia lub zajęcia*” z oczywistych przyczyn nie może być interpretowana w ten sposób, że pozbawia aplikantów KSSiP możliwości podejmowania jakiegokolwiek zajęcia, albowiem pozostawałoby to w sprzeczności z założeniem racjonalności prawodawcy oraz wynikami wykładni funkcjonalnej i systemowej.

Nie ulega wątpliwości, że aplikanci KSSiP mają prawo uczestnictwa w życiu społecznym, rodzinnym, do przejawiania zainteresowań oraz zrzeszania się, czyli – ujmując rzecz ogólnie – organizowania sobie czasu wolnego od zajęć i praktyk, przy czym ograniczenie tych swobód zostało wyrażone w art. 41 u.k.s.s.p., który statuuje obligatoryjne i fakultatywne przesłanki skreślenia z listy aplikantów KSSiP. W szczególności Dyrektor KSSiP może skreślić aplikanta z listy aplikantów, jeżeli aplikant rażąco naruszył obowiązki aplikanta, czy też w sposób rażący uchybił godności aplikanta lub jego zachowanie godzi w dobre imię KSSiP (por. art. 41 ust. 2 pkt 5 i 6 u.k.s.s.p.).

W okolicznościach niniejszej sprawy, organ pierwszej instancji w zaskarżonym postanowieniu z jednej strony odmówił wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie zawiadomienia ██████████ o zamiarze podjęcia zajęcia polegającego na objęciu funkcji członka zarządu Stowarzyszenia Absolwentów i Aplikantów Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury ██████████, a z drugiej, w jego uzasadnieniu rozstrzygnął de facto merytorycznie, przesądzając o zakazie pełnienia przez wymienionego tej funkcji.

Ważne stanowisko w przedmiotowym zakresie wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 listopada 2020 r., sygn. akt I NSZ 15/20 (LEX nr 3077400), zgodnie z którym: *„Rozważenie przez organ administracji publicznej interesu prawnego poza formami postępowania administracyjnego jest sprzeczne z zasadą demokratycznego państwa prawnego, którego jedną z podstawowych wartości jest prawo do obrony. W razie, gdy w żądaniu wszczęcia postępowania jednostka powołuje się na interes prawny, ustalenie zasadności tego żądania musi być oparte na czynnościach wyjaśniających, które organ administracji publicznej obowiązany jest prowadzić w toku wszczętego postępowania administracyjnego, zgodnie z przepisami prawa procesowego. Ocena ta może być dokonana wyłącznie w formach procesowych”*.

Wymaga zatem podkreślenia, że niezależnie od literalnego brzmienia art. 47 u.k.s.s.p., Dyrektor KSSiP - z uwagi na przysługujące mu względem aplikantów uprawnienia wynikające z istoty władztwa zakładowego - jest w okolicznościach niniejszej sprawy zobowiązany do wszechstronnej analizy wniosku skarżącego z 4 kwietnia 2024 r., odniesienia się do wszystkich podnoszonych przez niego okoliczności, a następnie ustalenia, czy istnieją przesłanki do merytorycznej oceny złożonego wniosku na podstawie

przepisów u.k.s.p., po uprzednim przeprowadzeniu niezbędnych ustaleń faktycznych z odniesieniem się chociażby do celów Stowarzyszenia, zasad przynależności do niego i charakterystyki jego członków, a także prowadzonej przez to Stowarzyszenie działalności oraz praw i obowiązków członków zarządu. W przypadku zaś podtrzymania swojej opinii co do możliwości różnicowania charakteru członkostwa w Stowarzyszeniu ze względu na zajmowaną w nim funkcję i to nawet w sytuacji, gdy jest ona sprawowana nieodpłatnie i jest de facto prostą konsekwencją członkostwa w Stowarzyszeniu (§ 12 ust. 5 *Regulaminu działalności Stowarzyszenia Absolwentów i Aplikantów Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury* [redacted] wprowadzonego uchwałą nr 1 z dnia 5 kwietnia 2024 r.) powinien - stosownie do wyżej przytoczonych wytycznych – stanowisko swoje w tym zakresie szczegółowo uzasadnić.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

z upoważnienia
Ministra Sprawiedliwości
Dyrektor Departamentu Kadr i Organizacji
Sądów Powszechnych i Wojskowych

Marta Kożuchowska-Warywoda
sędzia

POUCZENIE: Niniejsze postanowienie jest ostateczne. Od postanowienia przysługuje stronie prawo do wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszego postanowienia. Skarga podlega wpisowi stałemu w wysokości 200 zł. Zgodnie z art. 243 i art. 244 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. p.p.s.a. w postępowaniu przed wojewódzkim sądem administracyjnym stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania może być przyznane prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego w ramach prawa pomocy jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa.

OTRZYMUJĄ:

1. [redacted]
2. Dyrektor Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury (zpo);
3. a/a.

za zgodność z oryginałem

ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Kadr i Organizacji Sądów
Powszechnych i Wojskowych

Małgorzata Kosicka
sędzia

12.11.2024r

THE UNIVERSITY OF
THE SOUTH PACIFIC
SUVA, FIJI